

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת ענת זינגר

מעורר ד"ר ג'יימס רייכמן

נגד

משיבים
1. שר הבריאות
2. כב' השופט (בדימוס) אמנון שטרסנוב

המעורר - באמצעות עו"ד עמוס פריד

המשיבים - באמצעות עו"ד ענבל משה ואח', פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק - דין

כנגד המערער הוגשה קובלנה בהתאם לסעיף 41(1) לפקודת הרופאים (נוסח חדש) התשל"ז-1976 (להלן - "הפקודה"). נטען להתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה במילוי תפקידו וזאת בכך שהמערער קיים יחסי מין בכוח עם מטופלת במרפאתו ללא הסכמתה בעת בדיקה רפואית ועל מיטת טיפולים.

וועדה מיוחדת לפי סעיף 41 לפקודה המליצה ברוב דעות לקבוע כי התקיימו יסודות העבירה וכי לא ניתנה הסכמת המתלוננת. אף דעת המיעוט קבעה כי העבירה התקיימה, אך לעמדתה לא היה צורך לדון בשאלה האם דובר ביחסי מין שקוימו בכוח. דעת המיעוט סברה כי דיון בכך חורג מהתחום האתי אל התחום הפלילי, ללא שהדבר נדרש.

דעת הרוב המליצה להתלות את רישיון המערער לעסוק ברפואה למשך שנתיים ודעת המיעוט המליצה להתלות את הרישיון למשך שלושה חודשים.

ההמלצה הובאה בפני כב' השופט (בדימוס) אמנון שטרסנוב (להלן: "המשיב 2") מכוח סמכויות שהואצלו לו מאת שר הבריאות. המשיב 2 אימץ את המלצת הרוב באשר לעצם המעשה. עם זאת, הוא דחה את המלצות הוועדה בעניין אמצעי המשמעת. לדידו, האמצעי עליו הומלץ אינו מספק. המשיב 2 הורה על התליית הרישיון של המערער לתקופה של שמונה שנים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

המערער אינו משלים עם החלטת המשיבים, והוא מבקש להפוך את ההחלטה על שני חלקיה. בתחילה הוא מבקש לבטל את הקביעה כי היחסים היו ללא הסכמה ובנסיבות מחמירות ובנוסף הוא מבקש, לבטל את אמצעי המשמעת של שמונה שנות התליה. לחלופין הוא מבקש להסתפק בהתליה למשך שלושה חודשים ולחילופי חילופין להסתפק בהתליה למשך שנתיים.

לאחר שעיינתי באופן יסודי במלוא החומר שהונח ונשמע בפני הוועדה, הגעתי למסקנה כי אין מקום לקבל את הבקשה להתערב בקביעת הוועדה, באשר לאופן בו ארע המעשה. לא מצאתי כי המקרה דנן הוא אחד מאותם מקרים חריגים בהם תתערב ערכאת ערעור בקביעות עובדתיות ובקביעות של מהימנות תוך ביטול הכרעת "הערכאה" הראשונה, אשר שמעה את העדויות באופן ישיר ואשר לה ניתנה ההזדמנות להתרשם מהעדים. כך גם לאחר שעיינתי בפסיקה הרלוונטית, אני סבורה כי אמצעי המשמעת שהוטל לבסוף אינו חורג מאמצעי משמעת שהוטלו במקרים דומים וממילא חלה ההלכה לפיה גדר ההתערבות בהכרעותיו של שר הבריאות, מכוח סעיף 41 לפקודה, הוא מצומצם ומוגבל.

להלן יורחבו הדברים;

כתב הקובלנה:

1. בכתב הקובלנה צוין כי המערער שהוא מומחה ברפואה פנימית הועסק בקופת חולים לאומית כרופא משפחה שכיר כ-14 שנים. במסגרת זו הוא שימש רופא המשפחה של המתלוננת, גב' ג"ב ושל ילדיה וסיפק לה מרשמים לתרופות שונות, לרבות תרופות נגד דיכאון ותרופות פסיכיאטריות. ביום 16.1.14 עברה המתלוננת ניתוח כריתת רחם. במכתב השחרור נאמר כי עליה להימנע מקיום יחסי אישות, הרמת משאות כבדים או טבילה במקווה מים ציבוריים במשך חודש. לאחר שהמתלוננת קיבלה כבר מכתב שחרור, היא אושפזה שוב עקב דימום נרתיקי וקושי להתרוקנות ובהמשך לממצא שאותר היא עברה ניתוח נוסף ביום 22.1.14 ושחררה ביום 24.1.14. במכתב השחרור נדרשה המתלוננת להמשך טיפול אנטיביוטי וביקורת אצל רופא נשים בעוד שלושה שבועות. נאמר עוד כי במקרה של החמרה עליה לחזור לטיפול רפואי. ביום 24.2.14 נבדקה המתלוננת על ידי גניקולוגית, כאשר היא מתלוננת על כאבים באגן מזה כשבוע וצריבה בשתן ולחץ התקפי ברקטום. בבדיקה לא אותר ממצא חריג והמתלוננת קיבלה מרשם לציפרודקס פעמיים ביום. יומיים לאחר מכן ביום 26.2.14 פנתה המתלוננת למערער וזה ביצע

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

בדיקה גניקולוגית ובקטיריולוגיה תרבית וגינלית ונתן לה מרשם למוקסיפן למשך עשרה ימים. נטען בקובלנה כי לאחר ביקור זה החלו להירקם אצל המערער פנטזיות מיניות ומשיכה למתלוננת. ביום 3.3.14 פנתה המתלוננת למערער באמצעות מסרון, ביקשה מרשם עבור כדורי ציפרלקס, המערער מסר מרשם והמתלוננת באה למרפאה ולקחה אותו בסביבות השעה 17:30. באותו יום, בשעה 19:20, שלחה המתלוננת למערער מסרון נוסף בו ציינה כי חזרה השריפה בעת מתן שתן והתחיל שוב לחץ ברקטום, היא שאלה אם ניתן לתת לה סוג של אנטיביוטיקה שונה, שכן שתי האחרונות החלישו אותה. המערער השיב במסרון שיש לחדש את המוקסיפן. בסביבות השעה 20:30 התקשר המערער טלפונית למתלוננת ושאל לשלומה. המתלוננת השיבה שקיבלה את הודעתו והיא תיקח מוקסיפן כפי שהמליץ. המערער שאל אותה היכן היא נמצאת וזו השיבה כי היא בדירת אמה קרוב למרפאה. המערער ביקש ממנה להגיע למרפאה כדי שיוכל לבדוק אותה וזאת למרות השעה המאוחרת. המתלוננת הגיעה בסביבות השעה 21:00, כאשר המרפאה הייתה ריקה. המערער ביקש ממנה להיכנס למרפאתו ולשכב על המיטה והוא ביצע בדיקה של הבטן ולאחר מכן בדיקה גניקולוגית. נטען כי תוך כדי הבדיקה הגניקולוגית הוא נישק אותה בפה בכוח, הרים את חצאיתה וחזייתה ובעל אותה בכוח. המתלוננת התחננה שיעזוב אותה, שכואב לה ויש לה הרבה תפרים עדיין מהניתוחים וכן ניסתה לגרום לו להפסיק בכך שאמרה שהיא שומעת רעש של אדם בחוץ. המערער המשיך במעשיו למרות תחינותיה. תוך כדי המעשים הוא בדק שהדלת נעולה, כאשר הוא נעל אותה עוד לפני התחלת הבדיקה. במצוקתה, הייתה המתלוננת קפואה ולא יכלה להביע התנגדות נחרצת. לאחר שהמערער הגיע לסיפוק מיני, הוא ניקה את עצמו במגבת והתנצל בפני המתלוננת על מעשיו. המתלוננת יצאה מהמרפאה והתקשרה טלפונית לחבריה גב' שרי ש' וכן ד"ר מ' פולק שהוא פסיכיאטר במקצועו. עוד ניסתה, ללא הצלחה, ליצור קשר עם מזכירת המרפאה, גב' אורה לוי אשרף (להלן - "אורה"). עוד באותו ערב הגיעה המתלוננת למרפאה לנפגעות תקיפה מינית בהדסה, דיווחה שעברה תקיפה מינית ונבדקה. בבדיקה נמצאו, בין היתר, זרע, שרידי תפרים ודימום. למחרת דיווחה המתלוננת על האירוע לאורה ואורה דיווחה לד"ר יוסף גולדשטיין המנהל האדמיניסטרטיבי של מרפאות לאומית באזור ירושלים. ד"ר גולדשטיין התקשר למערער ומסר לו על התלונה וקיים באותו ערב שיחה עמו. המערער הכחיש בצורה גורפת שבדק את המתלוננת או שהיה כל מגע מיני. ביום 19.3.14 המתלוננת הגישה תלונה במשטרה. המערער טען בחקירתו כי קיים יחסי מין בהסכמה. בסיום החקירה החליטה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

הפרקליטות לסגור את התיק מחוסר ראיות ואף ערר שהוגש על ידי המתלוננת נדחה. העניין הועבר לטיפול משרד הבריאות.

המלצת הועדה המיוחדת:

2. כתב הקובלנה הונח כאמור בפני וועדה מיוחדת לפי סעיף 41 לפקודה. לאחר שהוועדה שמעה את העדויות, נחלקו בה הדעות. דעת הרוב נכתבה על ידי עו"ד לינדה שפיר והצטרף אליה יו"ר הוועדה, ד"ר יוסי בר. חברי וועדה אלו ניתחו בהרחבה את העדויות שנשמעו בפניהם במהלך מספר ימי דיונים. בכלל זה הם ניתחו הן את עדות המתלוננת והן את עדות המערער וכן עדויות של עדים נוספים אשר מטבע הדברים לא נכחו באירוע עצמו. עוד התייחסו לעדויות של שתי עובדות המרפאה (אשר דעת הרוב הפנתה לבעייתיות שבהן), עדות של עובדת סוציאלית ממרכז "בת עמי" בהדסה, עדות פסיכיאטר המטפל במתלוננת (ללא קשר לאירוע), סירוב המתלוננת לעבור בדיקה פורנזית בהדסה, דיווחי המתלוננת לאחר האירוע ובסמיכות לו, תכתובת שהייתה בין המתלוננת ובין המערער, עדות הגרוש של המתלוננת ועוד.

3. בעמדת הרוב הייתה התייחסות לגרסת המתלוננת, אשר ציינה כי תוך כדי בדיקה פשוטה היא שמה לב לשינוי מפחיד אצל המערער אשר החל לרעוד ולגעת בה בצורה שונה מבדיקה. כמו כן למרות שהיא הפגינה כאב, הוא לא התייחס לכך, המשיך לגעת באזור הדגדגן עם מבט מפחיד וחולני ונכנס למצב אמוק. דעת הרוב קבעה כי המערער ניצל את מצב המתלוננת עת שכבה על המיטה ערומה בחלק התחתון של גופה ובשעה אשר ספק אם היה צריך לבצע בדיקה גניקולוגית, קיים עמה יחסי מין. המלצת הוועדה התייחסה עוד לדברי גב' לבנת וידר עו"ס ממרכז "בת עמי" בהדסה, אשר סברה כי באופן כללי התלונה הייתה נשמעת אמינה. הוועדה נתנה משקל לפעולות המידיות של המתלוננת לאחר היציאה מהמרפאה, כאשר מעבר לפנייה ל"בת עמי", היא גם שלחה הודעות לפסיכיאטר המטפל בה וניסתה להתקשר לחברתה אורה, עובדת המרפאה. הוועדה התייחסה עוד לסירוב המתלוננת לבצע בדיקה פורנזית. מעדות ד"ר פולק, הפסיכיאטר המטפל במתלוננת, למדה הוועדה על בעיותיה ונסיבות חייה. עם זאת, ד"ר פולק ציין כי המתלוננת חזרה בעקביות על גרסתה, נשמעה המומה ולא יכלה להתנגד כי הייתה קפואה. ד"ר פולק התרשם כי התלונה היא אמיתית והוא זה שהפנה אותה לטיפול ביחידה לפגיעות מיניות בנשים. עוד נמצא חיזוק לתלונה בעדות אם המתלוננת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 19-06-20054 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

4. מנגד הפנתה דעת הרוב לגרסת המערער, כי יחסי המין היו בהסכמה. בעדותו במשטרה אמר כי הוא מטפל במתלוננת כבר מספר שנים וכי זו נוהגת להתקשר אליו רבות ולשלוח לו הודעות. לדבריו, לפני כמה שבועות התדירות עלתה והייתה מוגזמת והמתלוננת ענתה לו בהודעות כמו - "למה אתה עוזב אותי". המערער אמר כי הבין שלא שמר מספיק על גבולות והוסיף "נהיו לי רגשות רומנטיים כלפיה". המערער טען כי כאשר הגיעה המתלוננת למרפאה הוא החל לבדוק אותה נוכח תלונותיה על כאבים. לגרסתו המתלוננת החלה לחייך, להגיד שכואב לה ואז החלה לגנוח. היא התיישבה והם החלו לנשק אחד את השני, כאשר בשום שלב - המתלוננת לא עצרה אותו. לדבריו המרפאה הייתה פתוחה וגם הדלת הפנימית במשרדו לא הייתה נעולה. בהתאם לגרסתו, לפני שהוא הוריד את המכנסיים, אמרה לו המתלוננת כי היא חושבת שהיא שומעת רעש ואז הוא הלך לנעול את הדלת וחזר אליה. במשך כל הזמן התקיים שיתוף פעולה מלא והמתלוננת אף עזרה לו בהורדת החולצה והחזייה שלה. הוא טען כי אין הוא יודע אם התקיימו יחסי מין - "חשבתי שהייתי בחוץ כל הזמן". לדבריו לאחר שגמר נתן למתלוננת ניירות לנקות את עצמה והוא ניקה את עצמו. המערער אמר לה - "אני מצטער זה נורא, והמילים שלה היו זה בא משנינו זה לוקח שתיים". המערער טען כי מדובר באישה פרובוקטיבית והוא לא הרגיש אליה רגשות רומנטיים, אלא - "רק בשבועות האחרונים בערך". הוא טען כי הוא חושב שהדבר היה נעוץ בלבושה ובכך שהיא ירדה במשקל. הוא הסכים שההתנהגות לא הייתה נורמטיבית ליחסי רופא מטפל. כאשר נשאל על כך שזימן אותה אליו בשעה 21:00 כאשר אין אדם נוסף בקופה, ענה "אני מסכים איתך שלא הייתי תמים". הוא הוסיף שכאשר אמר לה לבוא הרגיש באותו רגע רגשות כלפיה, בהמשך התפלל שהיא לא תבוא ועת הגיעה, עשה מאמץ שלא יקרה שום דבר. עוד הסכים כי לאחר שהיא התייעצה אתו לגבי אנטיביוטיקה לא היה מקום לכאורה להזמינה. הוא לא השיב לשאלת החוקר מדוע אם כן הזמין אותה, כאשר לטענתו היא עושה מניפולציות, היא פרובוקטיבית, מטרידה אותו, מטופלת פסיכיאטרית - והכל בשעה שאין איש במרפאה. המערער טען במשטרה שלבוש המתלוננת הוא יוצא דופן, היא פרובוקטיבית אך הוא התרגל לזה ולא חשב כי מדובר במשהו ספציפי כלפיו. במענה לשאלה מה היה פרובוקטיבי, אמר שהיא הייתה נוהגת להניח את היד על האגן "ואז היה לי התחיל לי פנטזיות". הוא טען כי במהלך שש שנים שליווה אותה לא היו ביניהם שיחות אישיות, אם כי בחלקים מדבריו הודה בכך שהתחיל אצלו איזה שהוא קשר של אטרקטיביות רומנטית כלפיה. הוא הכחיש שהיה לכך ביטוי חיצוני. דעת הרוב ציינה כי במסרון של המתלוננת למערער בסמוך לאירוע לא היה רמז

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

לקשר מיוחד ביניהם, שכן מעבר למילים "למה אתה עוזב אותי", נאמר גם "למה אתה עוזב את משפחתי, את הטיפול של משפחתי". באשר ליום האירוע, הסכים המערער ביחס להופעתה כי היא דווקא הייתה נראית סבירה והדבר תאם את האמור בטופס השחרור שלה, כי לבשה חולצה שחורה וחצאית חומה. המערער הסכים כי אין זה רוטינה אצלו לעשות בדיקות גניקולוגיות והוא לא זכר בדיקה נוספת שכזו שביצע ללא ליווי של המטופלת. הוועדה הפנתה עוד לכך שעל אף הטענה למגע הדדי, הוא התבטא במקומות מסוימים באופן שרק הוא נישק אותה. המתלוננת מצידה בעדות במשטרה אמרה כי המערער מעולם לא דיבר עמה מעבר לפן הרפואי ולא היה כל דבר שיכל לרמוז למה שאירע, לכן היא הייתה בהלם והדבר היה נראה לה הזוי ודמיוני. דברי המערער כי הוא לא מאמין ועד היום אינו חושב שקיים עמה יחסי מין, תאמו לעמדת דעת הרוב בוועדה את האופן בו הציגה המתלוננת את המערער בעת האקט, כאשר הוא ברעד ובאמוק.

5. דעת הרוב התייחסה בהמלצה לטענות שונות שהועלו באשר למסרונים שהוחלפו בין השניים לפני האירוע וכן למסרונים ששלחה המתלוננת לאחר האירוע לאנשים אחרים. הודגש כי המתלוננת הציעה למסור את מכשיר הפלאפון שלה למשטרה לבדיקת הודעות ומאחר והמשטרה לא עשתה כן, אין לבוא בתלונות אל המתלוננת. המערער מצדו לא הציג הודעות שקיבל מן המתלוננת. עמדת הוועדה הייתה כי ההודעה ששלחה כאשר שאלה את המערער מדוע הוא עוזב אותה ואת משפחתה, הייתה בנסיבות המקרה קריאה לעזרה ואין מקום לתת לה פרשנות אחרת. הוועדה התייחסה עוד לעדות הפסיכולוג נחמן אלון, אשר מלווה את המתלוננת כ-25 שנה כמטפל. הוועדה הייתה מודעת לכך כי מדובר במי שסובלת מהתנהגות אובססיבית, במיוחד כאשר היא נזקקת לעזרה וציינה כי גם המערער היה מודע לכך.

6. מאחר ולא הוגש כתב אישום, משום שהפרקליטה המלווה סברה שלא ניתן לסמוך על עדות המתלוננת, טען ב"כ המערער כי אין לקבל את גרסתה. באשר לטענה זו, השיבה עמדת הרוב באמירה כי אין לדיין אלא את שבפניו. הובהר כי ניתוחם לראיות הוא שונה והונחו בפניהם ראיות שאינן זהות לחלוטין למה שנבחן על ידי הפרקליטות. גם אם הפרקליטות בחרה שלא להעיד עדה שנוטלת תרופות פסיכיאטריות, עמדת הוועדה היא שונה וזאת לאחר שעיינה באופן מעמיק גם בעימות שנערך בין הצדדים, בעדות המתלוננת במשטרה, בדו"ח בית החולים הדסה ובעדות הישירה שנשמעה בפניהם. אכן העדות לוותה בהתפרצויות והיה קושי לגרום למתלוננת לדבר ברצף ובשקט, עם זאת יש לתת את הדעת לכך שמדובר בקורבן עם אישיות מורכבת,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

המדברת מדם לבה. הועלתה גרסה עקבית לגרסאות שנמסרו בסמוך לאירוע ופעולותיה המידיות של המתלוננת לאחר המעשה מחזקות את אותה גרסה סדורה.

7. דעת הרוב דנה עוד בעדויות של עובדות המרפאה, גב' ש' דויטש ואורה. דעת הרוב לא מצאה לאמצן מהטעמים שפרטה. בכלל האמור צוין כי עלתה תמונה שהשתיים למעשה אינן מוכנות להודות שיכול להתרחש אירוע שכזה בקרב האוכלוסייה בה הן חיות וכי הן מבקשות בכל מחיר להרחיק את עצמן מן המתלוננת ומהאירוע "עד כי האמת חשובה פחות". דעת הרוב התייחסה גם לעדות הגרוש של המתלוננת, כאשר בין השניים, אשר התגרשו כתשע שנים לפני האירוע, היה נתק שנמשך ארבע שנים. חוות דעת זו סברה כי עדותו של הגרוש נועדה להשחיר את פני המתלוננת, אם חמשת ילדיו (אשר שניים מהם נכים), בעוד המתלוננת מגדלת אותם בעצמה, ללא שהוא משלם לה מזונות מאחר והסתבך בענייני כספים וברח. לנוכח הסכסוך בין השניים נמצא כי אין ערך ראייתי לעדותו לענייננו. הוצג פלט המפרט תלונות של המתלוננת למשטרה (ת/20) ונטען כי זו דרכה להגיש תלונות, כאשר בסופו של דבר התיקים נסגרים על ידי המשטרה. בהקשר זה ציינה דעת הרוב כי אין בפניה מידע על מהות התלונות וסביר כי דובר על תלונות הנוגעות לגירושין, כפי שנרמז ממספר עדויות. לתלונה אחת שנגעה לבעל חנות התייחסה המתלוננת בעדותה, אך לא היה ניתן להבין מדוע התיק נסגר.

8. דעת הרוב ציינה כי עלה מעדות עו"ס לבנת וידר שהמתלוננת נתנה כל השנים אמון במערער, לא רצתה להרוס את משפחתו ולא רצתה להגיש תלונה ולכן מצאה שאין בסיס להנחה כי היא פעלה מחמת רצון לפגוע בו. היא לא מסרה בתחילה אף את שם המערער והתלבטה אם להגיש תלונה. דעת הרוב הפנתה עוד לתוכנם של מסרונים ששלחה המתלוננת לאחר עזיבת המרפאה, עלה מהם כי היא הייתה בהלם. פחדה ללכת למיון כדי שהדבר לא ייוודע בקופת חולים והתלבטה אם להגיע להדסה. דעת הרוב מצאה כי היה ברור שהמתלוננת ניסתה שלא לסבך את המערער וחששה בעצמה מהתהליך. לא נמצא ברישום של החוקרים או ברישום של הדסה כי יש תמיכה לטענה בדבר לבוש פרובוקטיבי מעבר לאפשרות שהלבוש היה צבעוני. ביום האירוע עצמו היא לבשה כאמור בגדים בצבעי שחור וחום.

9. דעת הרוב דנה עוד בגרסאות השונות כאשר לסוגיית נעילת הדלת ולא מצאה כי קיימות סתירות אשר אינן מאפשרות לקבל את דברי המתלוננת. בפני הוועדה לא הייתה כל ראייה לכך

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

שהמתלוננת הסכימה לקיום יחסי המין וגם אם הייתה בהלם ולא ניסתה להדוף את המערער, הרי הדבר היה נעוץ בהלם בו הייתה שרויה לנוכח האירוע הבלתי צפוי ואין בכך להוות הסכמה. דעת הרוב הפנתה עוד בהרחבה למספר הזדמנויות בהן ציין המערער את משיכתו למתלוננת (ר' עמ' 12 להמלצה). דעת הרוב מצאה שהמערער חשק במתלוננת ולא נתן מענה לשאלה מדוע הזמינה באותו ערב, כאשר אין כל רמז שהיא עשתה מצידה פעולה המלמדת שהיא חפצה בקרבתו. עד לאירוע לא היו בין השניים כל חילופי דברים שאינם נוגעים לבעיות רפואיות ומשפחתיות. למתלוננת לא היה כל רמז מקדים לאשר התרחש בסופו של יום.

10. מסקנת דעת הרוב בוועדה הייתה כי כל הפעולות היו מצד המערער בלבד כלפי המתלוננת כאובייקט, כאשר היא לא עשתה דבר המלמד על הסכמה. לא ניתן גם לקבל טענה שהמערער סבר בטעות שקיימת הסכמה, כאשר הוא יודע שהיא מקבלת תרופות פסיכיאטריות, קנאביס רפואי, לאחר שני ניתוחים, זיהום קשה אשר בגינו היא נדרשת לשירותיו והמלצה של מנתח שלא לקיים יחסים מספר שבועות. דעת הרוב סברה, עם זאת, כי לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר אם הייתה חדירה, שכן המתלוננת לא אפשרה להשלים את הבדיקה בהדסה.

11. נדחתה טענה כאילו המתלוננת ביקשה לסחוט את המערער, שכן אם זו הייתה כוונתה היא לא הייתה מדווחת לאחר האירוע למספר גורמים. נקבע כי גם אם לבושה שונה מן הלבוש המצופה מאישה בעדה החרדית, אין בכך עילה וגם לא הזמנה לקיום יחסים. העובדה שהתיק הפלילי נסגר אינה שוללת חקירה משמעתית, מדובר בשתי דיסציפלינות נפרדות ושונות ומטרות שונות. מהות הדין המשמעתי אינה פלילית, אלא הגנה על השירות הציבורי, שמירה על רמתו הנאותה, על הליכות עובדיו וטוהר מידותיהם. העבירה של התנהגות שאינה הולמת היא רקמה פתוחה הכוללת מונח ערכי אליו ניתן ליצוק תוכן ובמקרה דנן אוסרים כללי האתיקה על רופא להפר אמון של מטופל ולנצל אותו, כאשר הסכמת מטופל אינה גורעת מכך. הכללים אוסרים על רופא לקיים יחסי מין עם מטופל בתקופת הטיפול ובמשך שנה מתום הטיפול וזאת גם אם יש הסכמה. ההנחה באיסור זה היא - שהקשר מונע הסכמה מלאה ואמיתית, שכן יחסי הכוחות אינם שווים וקיימת תלות ברופא. לפיכך, גם אם הייתה מתקבלת הסכמה במקרה זה, הרי שלפי ההנחיות לא היה מקום להתייחס לכך כהסכמה, לאור המצב הרפואי והנפשי של המתלוננת. דעת הרוב ביקשה, אפוא, לקבוע שהתקיימו יסודות העבירה בהתאם לנטען בקובלנה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

12. דעת המיעוט נכתבה על ידי פרופ' אלידן. הנ"ל הסכים לתוצאה כי בוצעה הפרה בוטה ובנסיבות מחמירות של כללי האתיקה וכי המערער נהג בצורה שאינה הולמת רופא. הודגש כי קיים איסור במישור האתי על רופא לנצל לרעה אמן של מטופל - מבחינה פיסית, נפשית או כלכלית. הודגש כי אין בהסכמת מטופל לגרוע מאחריות רופא וכי קיים איסור על רופא לקיים יחסי מין עם מטופל בתקופת הטיפול, אף אם ניתנה הסכמתו. בנסיבות המקרה לא יכולה להיות מחלוקת כי המערער עבר על איסור זה. דעת המיעוט הפנתה לכך שעולה מהחומר ואף מעדות המערער ואין עוררין על כך - "שהנקבל קיים יחסי מין עם המטופלת במסגרת ביקור במרפאתו" (ר' ס' 5 בחוות דעת המיעוט בהמלצת הוועדה). בשל הרציונל העומד ביסוד כללי האתיקה, לאור מערכת היחסים המיוחדת בין רופא ומטופל ופערי הכוחות, אזי גם אם ניתנה הסכמה, לא מדובר בהסכמה מלאה ומודעת של אדם בגיר - "ואין ליתן להסכמה זאת תוקף" (ר' ס' 4 להמלצות הוועדה). גם דעת המיעוט סברה כי מדובר בנסיבות חמורות במיוחד, שכן האירוע היה לאחר ניתוח גניקולוגי עם סיבוכים, עת שהמתלוננת פגיעה ותלויה במערער. כמו כן, המערער היה מודע לעבר הפסיכיאטרי העשיר שלה וכן להיותה מטופלת בתרופות וחרף זאת ניצל אותה. כאמור, דעת המיעוט סברה, עם זאת, כי אין צורך להמשיך את הדיון לגבי השאלה האם יחסי המין התקיימו תוך שימוש בכוח כלפי המתלוננת, שכן אפילו תונח הסכמה הרי שהיא נעדרת נפקות. דעת המיעוט הדגישה את העובדה שהוחלט במשטרה ובפרקליטות שלא להגיש כתב אישום, כאשר להרכב הוועדה אין כלים מקצועיים לקבוע קביעה פוזיטיבית אחרת בנושא. פרופ' אלידן סבר כי הראיות שהוצגו יכולות להוביל למסקנות שונות ממסקנת הרוב. בהקשר זה צוין כי עדות המתלוננת הייתה מבולבלת ומדובר במי שסובלת מבעיות נפשיות ונוטלת תרופות שיכולות להשפיע על שיקול דעתה ותפיסת המציאות שלה. עדות הבעל הותירה רושם רציני ואמין והיה ניתן לעמוד באמצעותה על הבעייתיות בהתנהגות המתלוננת ובכלל זה העובדה כי הגישה תלונות רבות במשטרה נגדו ונגד אחרים אשר מהן לא יצא מאומה. דעת המיעוט סברה שהמערער בעדותו עשה רושם של רופא מקצועי ואמין, הוא הביע חרטה, עדותו הייתה עקבית וסדורה והתיישרה עם יתר הראיות. גם עובדות המרפאה העידו על יושרו ומקצועיותו. בשונה מדעת הרוב, לא מצאה דעת המיעוט, לפקפק באותן עדויות. צוין כי גם המתלוננת בעצמה שיבחה את האישיות של המערער ואת תפקודו החיובי כרופא במשך שנים. אף שניתן לשפוט בהליך משמעתי בגין התנהגות בלתי הולמת, גם במקרה בו לא מוגש כתב אישום, יש לזכור כי מטרת ההליך המשמעתי שונה ואין זה מתפקידה של וועדת המשמעת לתקן את מעשי ידיה של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

רשות ציבורית אחרת. דעת המיעוט סברה שאין בידי וועדת המשמעת את היכולת או הסמכות לקבוע האם מדובר ביחסי מין בכוח, שכן תהא זו חריגה אסורה של הוועדה מחוץ למתחם המשמעת אל עבר המתחם הפלילי וזו אינה במקומה. הכרעה בשאלה זו אינה אקדמית אלא יש בה להשפיע על השם הטוב של המערער ומשלח ידו. לפיכך מחויבת הוועדה לנהוג במשנה זהירות. מאחר ובמקרה דנן חבות המערער אינה עומדת במחלוקת, הרי שדיון בשאלת הפעלת הכוח מהווה חריגה מסמכות.

13. באשר לאמצעי המשמעת; לאחר סקירה של עדי האופי שהביא המערער, מצאה דעת הרוב להמליץ על עונש התליה למשך שנתיים וזאת על אף שמצאה כי בהתאם לתקדימים, יש מקום להשעיה של בין ארבע לחמש שנים. במסגרת זו הובאה לזכות המערער אישיותו ומקצועיותו כרופא, הזמן שחלף מאז בוצעה העבירה, אובדן מקום עבודתו הקבוע, הודאתו בקיום יחסי המין והבעת חרטה כנה. עוד ניתן משקל לתרומתו הרבה בשירות במילואים כקצין רפואה גדודי ביחידות לוחמות. נמצא כי המערער הפנים את הפסול שבמעשה ונטל את מלוא האחריות. מנגד, פרופ' אלידן, בדעת מיעוט, הפנה למספר תקדימים אשר בהם מצא ענישה משמעתית נמוכה יותר וזאת אף במקרים בהם התנהל הדין המשמעתי לאחר הליכים פליליים. הוא סבר כי בהתאם לתקדימים, הענישה המתאימה היא התליית רישיון לחודשים בודדים. לזכות המערער הובא בחשבון היותו רופא מקצועי וכן הפגיעה שתיגרם גם למטופליו וכן לפרנסתו ומשפחתו. התנהגותו היוותה דוגמא להכרה בחטא וחרטה עמוקה ודעת המיעוט סברה שדי בהתליית הרישיון לשלושה חודשים בלבד.

המלצת הוועדה היא מפורטת ומנומקת וראה הדברים שם. האמור לעיל מביא רק את עיקרי הדברים.

החלטת המשיבים:

14. לאחר שהמשיב 2 סקר את המלצת וועדת המשמעת, הוא קיבל את דעתם של רוב חברי הוועדה לעניין ההרשעה. הודגש כי על אף שהוועדה הייתה מודעת למצב הנפשי של המתלוננת ולאופן בו העידה, היא בחרה לתת אמון מלא בגרסתה.

המשיב 2 סבר כי הדבר היה כדין, שכן אם היחסים היו מבוצעים מרצון, לא ניתן להבין את התלונה המידית לאחר המעשה והנכונות לפנות לבית חולים הדסה לבדיקה גופנית לא נעימה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

כך גם לא ניתן להבין את התלונה שהוגשה בהמשך במשטרה. המשיב 2 ציין כי התנהגות המתלוננת לאחר האירוע מתיישבת היטב עם גרסתה ולא נמצא טעם מדוע זאת תעליל על מי שמטפל בה שנים והקשר ביניהם מקצועי רפואי בלבד.

ככל שטענת המערער הינה ליחסים על רקע רומנטי, סבר המשיב כי רקע זה היה רק - "במוחו הקודח" (ר' סעיף 17 להחלטה) של המערער והוא בעצמו הודה על כך שהיו לו פנטזיות מיניות לגבי המתלוננת עוד לפני האירוע. המתלוננת כתבה לד"ר פולק מיד לאחר האירוע "רופא דתי אמריקאי, מכירה אותו שנים אף פעם לא מעבר לפן הרפואי...". גם בשים לב לכך נקבע כי לא היה שיתוף פעולה מצידה.

הודגש כי המערער הוא שהזמין את המתלוננת בשעת ערב לא שגרתית וביצע בדיקה גניקולוגית, בלא שהיה מוסמך לכך. התלוננת המידיות בפני חברה, ד"ר פולק, ד"ר גולדשטיין והפניה לבדיקה תומכים כולם בגרסת המתלוננת.

המשיב אימץ את דעת הרוב אשר דחתה את עדות המערער כבלתי מהימנה. הודגש כי החלטת הוועדה מבוססת על התרשמות ישירה ובלתי אמצעית מעדים שהופיעו בפניה ואין מקום להתערב בממצאים אלה. המשיב היה שותף למסקנות גם לאור חומר הראיות שבתיק באשר להזמנה למרפאה בשעה מאוחרת, העדר קשר רומנטי, הכחשה גורפת של המערער בפני ד"ר גולדשטיין ועוד.

באשר לאמצעי המשמעת, סבר המשיב שהמלצת דעת הרוב להשעיה של שנתיים - אינה מביאה לידי ביטוי את החומרה היתרה של המעשה. המשיב סקר פסיקה במקרים דומים בהם נשלל רישיון גם לצמיתות. אף שניתן משקל גם לנסיבות המקלות, כפי שפורטו בהמלצת הוועדה - נדחתה המלצת הוועדה באשר לאמצעי המשמעת ונקבעה השעיה לתקופה של שמונה שנים, החל מיום 15.5.19. המשיב ציין כי יש להתייחס בחומרה יתרה לעבירות מין שמבצע רופא במטופלת ויש להטיל אמצעי חמור יותר, ככל שהזיקה בין מעשי העבירה לעבודת הרופא קרובה והדוקה יותר. המשיב נמנע מלבטל כליל את הרישיון וזאת תוך התחשבות מסוימת בנסיבות האישיות של המערער, הזמן שחלף והכלל לפיו אין ערכאה גבוהה ממצה את הדין. בשולי החלטתו הורה המשיב להעביר את ההחלטה ואת חומר החקירה לנציב תלונות הציבור על הפרקליטות על מנת שיבחן אם הייתה הצדקה לסגירת התיק מחוסר ראיות. המשיב סבר כי חומר הראיות בתיק מוצק למדי ויש לשאול האם הוא לא הצדיק הגשת כתב אישום והשארת ההכרעה בנושא המהימנות לבית המשפט וזאת למרות אישיותה הבעייתית של המתלוננת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

תמצית טענות הצדדים:

15. המערער אינו משלים עם ההחלטה והוגשה מטעמו הודעת ערעור העולה על 40 עמ', במסגרתה נעשה ניסיון לערער את קביעות עמדת הרוב וכן לחלוק על החלטת המשיב 2. המערער מפנה לטעמים אלה ואחרים אשר לטעמו על בסיסם יש מקום לבטל את הקביעה שהמעשה היה ללא הסכמה וכן יש מקום להתערב באמצעי שהוטל. בגדר זה הוא מרחיב באשר לטעמים התומכים בטענתו כי לא ניתן להסתמך על עדות המתלוננת (המערער מפנה באופן פרטי למחלוקות אלה ואחרות, בינו ובין המתלוננת, באשר לפרטי האירוע וטוען להעדר סבירות בחלקים מסוימים של גרסתה). בגדר הערעור הוא מעלה עוד תלונה על כך שרק במסגרת חקירת הגרוש, הוגש תדפיס עם תלונות שהגישה המתלוננת. תלונות אשר לא הולידו הגשת כתבי אישום לאחריהן. נטען כי נפגעה זכותו לעשות שימוש במסמך זה, בשים לב למועד ולאופי בו הוא הוצג. המערער טוען שאין לסמוך מטעמים שונים על עדות הפסיכולוג נ' אלון והפסיכיאטר ד"ר מ' פולק וההערכות מצידם באשר למהימנות התלונה. הוא מוסיף ומפנה לחסרים בראיות שהוצגו כנגדו. בכלל האמור נטען, שלא הוצגו כל המסרונים שהוחלפו בינו ובין המתלוננת. בנוגע לטענת המתלוננת כי גם במועד מוקדם הוא ניסה לזמנה בשעה מאוחרת למרפאה - לא הוצגה הודעה תומכת אף שנטען כי זו קיימת. עוד לא ניתן משקל מספק להפסקת פעולת חקירה שתואמה עם המתלוננת. נטען כי לא די בחיזוקים שמצאה דעת הרוב וכי במהלך החקירות הופנו שאלות מנחות לעדים ויש להתייחס בהתאמה לתשובות שניתנו.

16. החל מסעיף 50 להודעת הערעור מתייחס המערער למסכת האירועים, כפי שהוא ראה אותה, כאשר בכלל אותו תיאור נטען כי הוא נהג כלפי המתלוננת בסבלנות, בעוד היא החלה לפתותו בלבוש ובשפת גוף. הוא מצא עצמו חושב עליה כאילו נטעה בו מחשבות לא טהורות, אך גמר אומר שלא לעשות דבר. המערער מתאר את השתלשלות האירועים באותו ערב, כאשר הוא חולק במספר נקודות על גרסת המתלוננת ושב וחוזר כי בעת הבדיקה הבחין בתגובות ארוטיות בולטות מצד המתלוננת. לטענתו, אין ספק שהיחסים היו בהסכמה מלאה ולאחר רצון מופגן מצד המתלוננת. המערער שב על טענתו כי לאחר שאמר למתלוננת שהמעשה לא מקובל והוא מתנצל, הייתה דווקא היא זו שפייסה אותו ואמרה שמדובר ברצון של שניהם וגם שלא יחשוש שתיכנס להיריון כי היא עברה ניתוח להוצאת הרחם. בהקשר זה אמר שהוא מצדו "ניסיתי לא. חשבתי שהייתי בחוץ כל הזמן" (ר' הודעתו במשטרה מוצגת/ת 23). המערער מפנה לדברים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

שאמר בפני הוועדה, כאשר בין השאר אמר שם - "והאמת? אני לא מאמין אני לא חושב עד היום שקיימתי יחסי מין איתה. אני אומר את זה עוד פעם ועוד פעם זה לא מרגיש ככה... זה לא הרגיש ככה אני יודע כאילו, איך זה לא הרגיש ככה אני לא יודע" (ר' ס' 69 להודעת הערעור, המפנה לפרוטוקול הוועדה מיום 18.7.18). המערער טען שזרע שלו נותר על הבטן של המתלוננת ולא בתוך גופה והוא טוען לנפקויות אלו ואחרות ביחס להחלטה שלא להגיש כתב אישום כנגדו. המערער טוען שלא היה מקום לקביעת המשיב 2 אשר בניגוד לעמדת הוועדה, סבר שהייתה חדירה וזאת על יסוד האמירה "ברי או שמא - ברי עדיף" (ר' בהקשר זה את דברי המשיב 2 בסעיף 11 להחלטתו). לטענתו, שגתה הוועדה כאשר אמרה שלא הובאה בפניה ראיה שהמתלוננת הסכימה ליחסים, בעוד נטלי הראיה הם הפוכים. המערער טוען כי גם בהתאם לעמדת הרוב, היה מקום לדון בטענה נוספת והיא כי הוא טעה טעות כנה וסבירה ביחס להסכמה ו/או בטענה לפיה האירוע לא היה בהסכמה, אך לא היה בכוח. אכן המערער זומן לאחר האירוע לשיחת הבהרה עם ד"ר גולדשטיין. עם זאת במסגרת הערעור חלק המערער על האמור בהחלטת המשיב 2 כאילו בשיחה עם ד"ר גולדשטיין הוא הכחיש באופן גורף אף שבדק את המתלוננת, או שקיים עמה מגע מיני. נטען כי לאחר האירוע, כאשר הובהר למתלוננת שהוא לא מעוניין בקשר אינטימי, היא נעלבה והחליטה לנקום. לגרסת המערער, היא עשתה כן מאחר והאמינה שקיימות מצלמות במרפאה והדברים ייודעו ממילא. מכל מקום, נטען כי תקופת התליית הרישיון היא ארוכה יתר על המידה והיה צריך לקבל את המלצת דעת המיעוט. המערער מפנה לנסיבותיו האישיות. מדובר בעולה מארה"ב, יליד 1966, אב לשישה, כאשר לאחרונה אף אמו הסובלת מסרטן במעי עברה לגור עמם. הוא מפנה לשירותו הצבאי ותרומתו למדינה וכן לעבודתו המסורה כרופא עד לאירוע. עוד הוא מפנה לשנים הקשות מאז האירוע, עת הוגלה מירושלים לעבוד בבית חולים "מעייני הרפואה" בבני ברק, שם הוא עוסק בעבודה שונה.

17. המשיבים מצדם טוענים כי דין הערעור להידחות. אין עילה להתערב בעמדת דעת הרוב בוועדה אשר אומצה גם על ידי המשיב 2. התערבות בית משפט בהליך כהליך דנן, אינה נעשית במשקפיים של ערכאה ראשונה אלא של בחינת סבירות החלטת הרשות המינהלית. בית המשפט לא שמע את העדויות ויש לתת עדיפות להתרשמות הישירה של חברי הוועדה מן העדים. המערער מדגיש כי הוצגה תרשומת פנימית שנערכה בשלב ראשוני (ר' 6/נ), אשר בה התייחסות לכך שבפרקליטות הייתה התרשמות שלילית מן המתלוננת מאחר ולא סיפרה אמת לגבי עברה הנפשית והציגה אנשי מקצוע כחברים, באופן המותיר תחושה שהיא לא תהיה מספיק מהימנה לבסס הליך

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

פלילי. המשיבים הבהירו - כי מסמך זה הוגש על אף התנגדות לכך, בהיותו מסמך ראשוני ופנימי. עם זאת, חרף האמור באותו מסמך שהוגש, הוחלט בסופו של יום להגיש קובלנה ומעת שהוגשה הקובלנה, יש לבחון את ההכרעה על בסיס הראיות שנשמעו והערכת מהימנות ישירה של העדים. כך אכן עשתה הועדה והחלטתה מנומקת וסדורה. אין ממש גם בהפניה לכך שהמתלוננת הגישה 31 תלונות שנדחו. מדובר ב- 17 תלונות אלה נגעו לסכסוך הגירושין של המתלוננת ואינן נוגעות לענייננו. המסמך בו פירוט התלונות אף היה בחומר החקירה וב"כ המערער יכול היה לצלמו. אין יסוד לטענה בדבר פגיעה בזכויותיו הדיוניות עת הוצג המסמך בעת חקירת הגרוש של המתלוננת.

18. נטען כי המערער אינו עקבי בטענותיו - מחד הוא מנסה לטעון כי המתלוננת לוקה בנפשה, נוטלת תרופות פסיכיאטריות ולוקה במחלה בי פולארית, הכול במטרה לפגוע באמינות דבריה (כך הייתה גרסתו במשטרה), מאידך הוא טוען כי היא נוטלת רק תרופה לדיכאון ומדובר באישה חזקה ומניפולטיבית (גרסתו כעת בערעור). המערער מבקש להיתלות בעדויות אשר דעת הרוב מצאה אותן בלתי אמינות (כך שתי עובדות המרפאה) ואין מקום לקבל טיעון זה. המשיבים קובלים על בחירת המערער להפנות ללבוש המתלוננת והיותו פרובוקטיבי כאילו יש בכך לשנות מן המותר לו. נטען כי אין מקום לקבל את קו הגנת המערער אשר מנסה להשחיר את פני המתלוננת, גם באמצעות עדות הגרוש שלה, עמו היא מצויה בסכסוך. אין ראייה כי במועד האירוע, לבשה המתלוננת בגד חריג. המערער אף משנה גרסאותיו. כך לדוגמא לא טען במשטרה כי המתלוננת התעקשה וביקשה לבוא למרפאה - שכן המתלוננת טענה במשטרה כי הוא זה אשר ביקש ממנה לעלות. אך כעת מעלה המערער גרסה שונה. לגרסת המשיבים - השאלה אם הייתה לבסוף חדירה אם לאו, אינה רלוונטית לענייננו.

אין חשיבות לבחירת הפרקליטות שלא להגיש כתב אישום, מה גם שההחלטה נבחנת שוב בימים אלה (כך לטענת המשיבים). העובדה שהמערער לא הועמד לדין פלילי, מנעה ממנו להתמודד עם ענישה פלילית בנוסף ואין בכך עילה להקל עמו עוד יותר. הודגש כי אפילו היה נקבע שיחסי המין היו בהסכמה, עדיין עסקינן במעשה חמור מאוד המצדיק התליית הרישיון. כל טענות המערער הן טענות חוזרות שנשמעו כבר בפני הועדה. זו בחנה את הדברים, התרשמה ישירות מהעדים והסיקה מסקנותיה. אין עילה להתערב בהחלטת המשיב ואין מקום לחזור שוב לאותן הטענות.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

19. באשר לאמצעי המשמעת מפנים המשיבים לכך שמדובר באירוע חמור ויש מקרים בהם אף נשלל רישיון לצמיתות. המשיבים הביאו בחשבון את שיקוליו האישיים של המערער ומטעם זה הסתפקה ההחלטה בשמונה שנים של התליית הרישיון. המשיב 2 אינו מחויב להמלצת הוועדה. טיעוני המשיבים מפנים למקרים בהם החמיר משיב 2 בעבר את העונש ביחס להמלצה, עשרת מונים. החלטת המשיבים סבירה ואינה ממין אלה בהם יתערב בית משפט זה. בכלל האמור מפנים המשיבים לפרשת ד"ר דניאל מאיר ברע"א 2242/18, שם המליצה הוועדה על חודש התליה, אך חרף זאת ניתנה הוראה להתלות את הרישיון למשך 12 חודשים. בית המשפט העליון מצא לקבוע שהיה על בית המשפט המחוזי לכבד קביעה זו, תוך הדגשה שהמשיבים אכן אינם כפופים להמלצת הוועדה.

הכרעה:

20. כאמור בראש פסק הדין, בחנתי בעיון רב את חומר הראיות שהונח בפני הוועדה. במסגרת זו הונחו בפניי, בין השאר, הפרוטוקולים של הוועדה אשר מהם היה ניתן לעמוד על העדויות השונות, מוצגים שהוצגו בפני הוועדה וכן דיסקים אשר בהם גם עימות שנערך בין המתלוננת והמערער במשטרה. לאחר עיון במלוא החומר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את הערעור ואיני סבורה שהמקרה שבפניי נמנה על אותם מקרים בהם תתערב ערכאת ערעור בקביעות עובדתיות של הגוף אשר שמע באופן ישיר את העדים ו/או בהערכת המהימנות של אותם עדים.

21. ראוי להדגיש בפתח הדברים כי אף שדעת המיעוט העריכה באופן שונה עדויות אלה ואחרות, הרי גם היא נמנעה מלקבל את טענות המערער ולקבוע באופן פוזיטיבי כי מדובר במעשה אשר בוצע בהסכמה של שני המעורבים בו. פרופ' אלידן הקפיד שלא להכריע בעניין זה וזאת בשים לב לעמדתו כי הדבר יהווה חריגה מסמכות. דעת המיעוט לא קבעה אפוא שהייתה הסכמה (כטענת המערער), אלא סברה שאפילו אם הייתה הסכמה, היא נעדרת נפקות ולכן לא צריך להידרש לסוגיה זו. איני מקבלת עמדה זו. עיון בחומר מלמד כי נשמעו בהרחבה ראיות באשר לטענת המערער כי ניתנה הסכמה ולפיכך לא היה מנוס בידי הוועדה אלא להידרש גם לנושא זה ואף להכריע בו. המסלול הפלילי והמסלול האתי, במסגרתו הוגשה הקובלנה - הם מסלולים משפטיים שונים. לא די בכך שעמדת פרקליטה מסוימת הייתה כי קיים קושי במהימנות המתלוננת כדי לבסס הליך פלילי (על כל המגבלות והכללים הנוגעים להליך שכזה) - כדי להתעלם מראיות רבות שנשמעו בפני הוועדה, לאחר שהוחלט להגיש קובלנה. משהוגשה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

הקובלנה (חרף העמדה השונה בפרקליטות), נשמעו עדויות והוגשו ראיות - היה זה מתפקידה וחובתה של הוועדה ליתן הכרעה ביחס אליהן וכך עשתה עמדת הרוב בהחלטה מפורטת ומנומקת. חרף טענות רבות שהעלה המערער וחרף ניסיונו להשחיר את פני המתלוננת (ואף לפגוע באמינות עדים נוספים שהובאו כדי לתמוך בטענתה), לא מצאתי כי נפלה שגגה בהכרעת הוועדה ובוודאי לא שגגה המצדיקה התערבות בערכאת ערעור.

22. איני סבורה שיש צורך להתייחס לכל טענה וטענה שהעלה המערער ואסתפק בדברים קצרים באשר לטענות המרכזיות;

23. המערער טוען כי תדפיס תלונות של המתלוננת במשטרה הוגש שלא כדין במהלך חקירת הגרוש של המתלוננת ובאופן שפגע ביכולתו להתגונן. נטען כי עסקינן במסמך אשר בו 31 תלונות וניתן באמצעותו לערער את מהימנות המתלוננת. המשיבים טוענים כאמור כי התדפיס היה בחומר הראיות ואין מקום לאפשר את הטענות העולות כעת, אשר לא נטענו בזמן אמת בעת שמיעת העדים. המערער חולק על הטענה שהתדפיס היה בגדר חומר החקירה. אין בידי כלים לדעת האם אכן תדפיס זה היה בגדר חומר החקירה, אך המערער לא ביקש לצלמו, או שמא זה הוסתר ממנו (נותרה על כך מחלוקת בין הצדדים גם בעת הדיון בפניי). מכל מקום, מקובלת עליי טענת המשיבים כי בחירת המערער לזמן לעדות את הגרוש של המתלוננת הייתה מפתיעה. ברי כי הגרוש אינו יכול להוסיף דבר באשר לאירוע לגופו וכל עדותו נועדה לפגוע באופן כללי באמינות המתלוננת. ממילא חשיבות עדות זו היא תחומה. עיון בחקירה של הגרוש (אשר לא הוגשה בחומר שבמסגרת הערעור וזאת עד שבית המשפט הורה על הגשתה) - מעלה קשיים באשר לאמינות שניתן ליחס לו. יש לזכור כי ילדי בני הזוג הופקדו בידי המתלוננת ולא בידי ומדובר במי אשר נקלע לקשיים כלכליים במהלך זוגיות חדשה. זוגיות שהחלה כחודש לאחר הגירושין מן המתלוננת ועת שהוא נישא לאשתו השנייה כבר כשבועיים לאחר ההכרות עימה (ר' עמ' 71 לחקירתו).

מכל מקום, משנעשה ניסיון מטעם המערער להפריך את אמינות המתלוננת באמצעות עד זה, לא היה פסול בכך שהמשיבים מצדם פעלו לערעור אמינות עדות הגרוש על ידי הגשת תדפיס, אשר לפחות חלק ניכר ממנו מלמד על תלונות שנדרשה המתלוננת להגיש כנגדו. לא מדובר ב-31 תלונות, אלא ב-17 תלונות. אכן, ייתכן ובגדר התלונות קיימות גם תלונות בודדות שאינן נוגעות לגרוש, אך איני סבורה שדי במסמך זה כדי לבטל את ההתרשמות הישירה של חברי דעת הרוב

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

בוועדה, אשר העדיפו את גרסת המתלוננת על גרסת המערער. משהיו חברי הוועדה מודעים למסמך זה, וחרף קיומו בחרו ליתן אמון בגרסת המתלוננת, אין מקום להתערב בכך בהליך של ערעור, בפני מותב אשר לא ניתנה לו האפשרות להתרשמות ישירה מן המתלוננת. זאת ועוד; על אף הטענות המגוונות שמעלה כעת המערער בהסתמך על אותו מסמך, הוא לא העלה טענות דומות בזמן אמת - עת הוצג המסמך. בכלל זה, לא הוגשה בקשה להתיר עדויות הזמה הקשורות לאותו מסמך. זאת, לא בכלל ולא בפרט - בדרך של זימון חוזר של המתלוננת לחקירה. ככל שאכן המסמך נכלל גם בחומר החקירה, הדברים יפיעו בבחינת קל וחומר. אין מקום לטענה בדבר פגיעה בזכויות דיוניות, עת שבזמן אמת לא הועלו הטענות הרלוונטיות ולא התבקש תיקון של אותה פגיעה נטענת.

24. המערער נותן משקל רב בגדר טענותיו למוצג 6/נ, המהווה תכתובת פנימית בתוך משרד הבריאות. באותו מסמך מצוין כי הוחלט בפרקליטות שלא להגיש כתב אישום והטעמים העומדים ביסוד העניין. מסכימה אני עם המשיבים, כי משהוחלט חרף האמור באותו מכתב להגיש קובלנה, הרי שאין עוד רלוונטיות להערכת מהימנות של פרקליטה אחרת והיה על חברי הוועדה לדון בצורה הגונה ועצמאית בראיות הישירות שנשמעו בפניהם, כפי שאכן עשו. לא מדובר במי שהוגש כנגדו כתב אישום והוא זוכה, אלא בהערכה של פרקליטה אשר בעטייה לא הוגש כתב אישום. לא די באותה הערכה כדי לאיין את ההתרשמות הישירה של שלושה חברי וועדה מעדות מלאה של המתלוננת, של אלו אליהם פנתה בסמיכות לאירוע ועדים נוספים ואיזון אותה התרשמות עם עדויות נגדיות. חברי הוועדה הם בעלי זכות להעריך באופן עצמאי את הראיות, וכך עשו. חברי הוועדה היו מודעים היטב להחלטה לסגור את התיק בפרקליטות והם התייחסו לדבר בהחלטתם ור' האמור שם (ר' בעיקר האמור בס' 32 אשר בעמ' 8 להמלצה). בהערת אגב אציין, כי במסגרת עיקרי הטיעון מטעם המשיבים נטען ש-"ההחלטה על סגירת התיק בחוסר ראיות נשקלת בימים אלה שוב על ידי הפרקליטות" (ר' ס' 11 לעיקרי הטיעון).

25. המערער טען על יסוד ע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.5.07) כי מן הדין לקבל גרסתו. באותו מקרה הורשע נאשם בעבירת אינוס על יסוד עדות של אישה עם רקע נפשי בעייתי וערכאת הערעור מצאה לבטל את ההרשעה. במקרה דנן, אף שמדובר במי שראתה חירות לעצמה לעשות שימוש רב במספר הטלפון של המערער כדי לבקש עזרה לה ולילדיה, ובמי שנסיבות חייה לא הקלו עמה ואף פעלה באובססיביות בהקשרים אחרים - אין כיום עוד טענה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

מצד המערער כי מעבר לטיפול רפואי שזו מקבלת לדיכאון, מדובר במי אשר סובלת ממחלת נפש פעילה אחרת. ממילא ספק אם יש מקום להשוואה שערך. אף שחברי הוועדה היו מודעים לקשיים בעדות המתלוננת, הייתה עמדת הרוב כי זו דוברת אמת באשר לאירוע המיוחס למערער. לחברי הוועדה ניתנה אפשרות להתרשם מן המתלוננת באופן בלתי אמצעי והם סמכו על עדותה. אכן, בס' 32 להמלצת הוועדה הניסוח אינו מיטבי, עת נאמר - "ולא נוכל לקבוע כי אין להסתמך על עדותה". מצופה היה כי דעת הרוב תבהיר בצורה פוזיטיבית כי היא מסתמכת על אותה העדות. כך גם לא היה מקום לנקוט בס' 44 במילים: "לא הובאה בפנינו ראיה או עדות לכך שהמתלוננת הסכימה לקיום יחסי מין עם הנקבל". עם זאת, על אף ניסוחים אלה, מסכימה אני עם המשיבים כי יש לקרוא את ההמלצה באופן כולל ולא נקדני. לטעמי ברור הוא כי כוונת דעת הרוב הייתה לומר שחרף הקשיים בעדות המתלוננת, הם מוצאים להאמין בה, לבסס עליה את קביעותיהם ולקבוע כי לא נתנה את הסכמתה לקיום מגע מיני עם המערער.

26. עיינתי בעדות המתלוננת ועל אף שזו מעידה על סערת הנפש בה הייתה שרויה עת שמסרה את הדברים, עדיין אין מקום לקביעה כי העדות מעלה פרכות (כפי שטען המערער) אשר לאורן יש לדחות את הגרסה. עיינתי גם בעימות שנערך בין המתלוננת לבין המערער ואף לאחר עיון זה נותרה עמדתי כי לא נפלה שגגה בהתרשמות הרוב בוועדה וקביעותיו. אכן, המתלוננת טענה שהיא אירוע קודם בו ניסה המערער לזמן אותה בשעת לילה מאוחרת למרפאה וחרף דבריה, היא לא הציגה תיעוד של אותה פניה קודמת. האם די במחסור זה כדי להוביל את חברי הוועדה לקבוע שהודעתה אינה אמינה באשר לאירוע נשוא הקובלנה?! לא כך סברה דעת הרוב בוועדה וגם אני איני סבורה כן.

27. לטעמי, הטענות באשר לשאלה האם יכול היה המערער לסגור את הדלת של חדר הבדיקה כאשר ידו האחת נותרת מונחת על המתלוננת, גם הן אינן מספקות כדי להגיע למסקנה אחרת. לא רק שלא ברור מהתמונות שהונחו בפניי כי הדבר אינו אפשרי, אלא גם - אפילו אניח לטובת המערער כי הוא עזב את המתלוננת לרגע כדי לסגור דלת מרוחקת יותר, הדבר אינו הופך את האירוע לאירוע בהסכמה. ניתן להבין טענה כי המתלוננת קפאה לנוכח הפתעתה מן המתרחש ולכן לא גדעה בשלב זה את רצף הפעולות. לא אחת מתקשות נשים הנפגעות ממעשה מיני בגופן, לשחזר באופן מדויק את האירועים. לנוכח ייחודיות מעשים הכרוכים בפגיעה מינית, וקושי של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

נפגעות לחשוף הדברים ולהעיד עליהם, נהוג אף בעת דיון באישום פלילי בעבירת מין, לערוך בחינה אחרת ושונה של אמינות העדויות. כך יש לנהוג גם במקרה דנן.

28. עיון בתדפיס שיחות ומסרונים של המתלוננת (נ/2), תומך בטענת המתלוננת כי לאחר הסיוע הראשוני שנתן לה המערער בסמיכות לשעה 15:00, היא שבה ופנתה בסמיכות לשעה 19:30 ואז המערער שב אליה בשיחה טלפונית בסמיכות לשעה 20:30. הדבר תומך בטענתה כי המערער הוא אשר יזם את העלייה שלה אל המרפאה. המתלוננת התייחסה לסוגיה זו בעימות שנערך בין השניים והמערער לא נתן שם, בזמן אמת, מענה מספק לדברים שהיא הטיחה בו.

29. עיוני בחומר מלמד דווקא על גישה פתלתלה מצד המערער; זה כביכול מודה ולוקח אחריות, אך מנגד אומר בו זמנית משפטים אשר יש בהם מן ההתחמקות. בהקשר זה ראה המובא לעיל כי אמר – "והאמת? אני לא מאמין אני לא חושב עד היום שקיימתי יחסי מין איתה. אני אומר את זה עוד פעם ועוד פעם זה לא מרגיש ככה... זה לא מרגיש ככה אני יודע כאילו, איך זה לא מרגיש ככה אני לא יודע". עוד אמר כאמור כי - אין הוא בטוח אם הייתה חדירה, אם לאו. מנגד זכרונו חד להפליא באשר להבעות פנים נטענות של המתלוננת ותגובותיה. יש לתהות כיצד זכרונו חד באשר לפועלה של המתלוננת, אך כביכול אין הוא זוכר את מעשיו שלו (למעט אמירה לגבי ניגוב הזרע מגופה לאחר המעשה) !?.

30. אני מוצאת להוסיף כי הטעם שניסה המערער לספק להגשת התלונה - אינו משכנע. ככל שסברה המתלוננת שקיימות מצלמות במקום והמעשה ייוודע ממילא, חזקה עליה שלא הייתה מתארת דברים שלא אירעו. לו אירע המעשה בהסכמה של השניים, היה דווקא מצופה כי המתלוננת תפנה אל המערער, שותפה למעשה בהסכמה ותפעל לכך שהתיעוד לא ייחשף בפני נוספים. זאת, להבדיל מהגשת תלונה. תלונה אשר עשויה לגרום, ניסיון לאתר מצלמות החושפות את המעשה כפי שארע.

31. איני רואה צורך לחזור על ההנמקות שציינה דעת הרוב וכן לדברים שנאמרו על ידי המשיב 2. יודגש עם זאת, כי יש ממש במשקל שניתן לעובדה שניכר כי המתלוננת לא רצתה בתחילה לגרום לפגיעה במערער, היא דיווחה על האירוע בסמיכות למקורבים כאשר הייתה נתונה בסערת רגשות. עם זאת לאחר מכן התלבטה אם להגיש תלונה. המערער מנגד לא נטל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 19-06-20054 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

אחריות מידית על המעשה וכאשר התקיימה השיחה הראשונה בינו ובין ד"ר גולדשטיין, הוא לא העלה את הגרסה אשר העלה רק בהמשך ולאחר ייעוץ משפטי - בדבר פיתוי והסכמה. לא ניתן לשלול את טענת המערער כי הוא לא שיקר פוזיטיבית לד"ר גולדשטיין, אך ברור מעדות הנ"ל כי הדברים נאמרו באופן זהיר אשר מטרתו הייתה להותיר אצל ד"ר גולדשטיין הבנה כי אין כל יסוד למעשים שמתארת המתלוננת. אכן, ד"ר גולדשטיין התרשם באותה עת כי לא ארע דבר (להבדיל מארע אך תוך פיתוי והסכמה). לו דובר באקט מיני בהסכמה בין שני אנשים בוגרים, לאחר שהמתלוננת מפתה ומגרה את המערער - כטענתו, מצופה היה שהדברים יאמרו לד"ר גולדשטיין בצורה ברורה כבר באותו מועד. לא כך נהג המערער. ראוי להעיר, כי גם פרוטוקול החקירה של ד"ר גולדשטיין (כמו פרוטוקול חקירת הגרוש), לא הונח בפניי עת הוצג כביכול מלוא חומר החקירה. רק לאחר החלטה נוספת, המפנה לחוסר זה, השלים המערער והגיש פרוטוקול זה לתיק.

32. המערער מדגיש את העובדה שהפסיכולוג נ' אלון ואורה (ר' נ/9) לא ציינו כי המתלוננת נקטה במילה אונס כאשר סיפרה להם על האירוע. לא מצאתי כי יש בכך לשנות את התוצאה. מדובר בדיווחים ראשוניים שהיא מסרה על המעשה שנעשה בה. המתלוננת הייתה עדיין מעוררת, היא תיארה את המעשה עצמו גם אם לא הכתירה אותו בכותרת. נמצא להוסיף כי עיון בהודעת אורה מעלה תיאור עובדתי של אונס (ר' שם דברי אורה כי המתלוננת אמרה לה שהמערער נגע בה והיא הלכה לבית חולים לעשות בדיקת זרע). עת שמעה אורה על המקרה היא שאלה את המתלוננת - מדוע היא לא קמה והלכה. במענה למתלוננת, אשר אמרה כי הייתה בהלם ולא הבינה שהמערער עומד לעשות לה משהו, אמרה אורה - שאם היא לא קמה כנראה היא רצתה את זה. אף שעולה מהודעת אורה במשטרה כי היא הבינה היטב את דברי המתלוננת, היא לא היססה במקום אחר בהודעתה לטעון שהמתלוננת כלל לא אמרה שהמערער נגע בה, אלא רק שהוריד מכנסיים והסתובב בחדר (ר' כאמור נ/9). בשים לב לדברים אלה, ניתן להבין את האופן המסויג בו התייחסה דעת הרוב לעדותה של אורה.

33. מכלל טענות המערער, אני מוצאת לקבל טענה אחת - אשר אין בה לשנות את התוצאה. בהקשר זה אני מפנה להסתייגות המערער מהאמור בס' 11 להחלטת המשיב 2. הוועדה ציינה כי אין הם יכולים לקבוע מעבר לספק סביר שהייתה חדירה. עם זאת, המשיב 2 אמר כי המתלוננת טענה באופן עקבי שנאנסה, בעוד המערער לא שלל זאת באופן נחרץ, אלא רק אמר "ניסיתי לא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

להיכנס ולא הרגשתי בפנים... אני לא יודע ניסיתי לא, חשבתי שהייתי בחוץ כל הזמן". ובמקום אחר אמר המערער "תכננתי לא להיכנס, אם נכנסתי או לא אני לא יודע אני לא חושב". ביחס לדברים אלה, קבע המשיב 2 כי הייתה חדירה וזאת בהסתמכו על הביטוי "ברי או שמא - ברי עדיף". אכן, מקום בו המתלוננת טוענת כי הייתה חדירה בעוד המערער מעלה שאלה וכאמור לעיל זכרונו נהיה לפתע חלקי בהקשר זה - ייתכן ודי בכך לקביעת קיום חדירה. עם זאת, מקום בו בחרה המתלוננת שלא להשלים בדיקה פיסית בגופה, ודעת הרוב ששמעה את העדים קבעה כי לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הייתה חדירה - ראוי היה להותיר הכרעה זו בעינה. אין אני מסכימה עם המערער כי ההחמרה באמצעי, יסודה בעמדת המשיב 2 כי הייתה חדירה. ההחלטה מתייחסת לחומרת המעשה בכלל ואיני סבורה שהתוצאה היא פועל יוצא של "ממצא" זה. לפיכך, גם אם יש מקום לקבל טענה זו של המערער, אין בה לשנות מן התוצאה.

34. על אף שהמערער שב וטוען כי הוא לקח אחריות על המעשה, מעיון כולל אין זו התרשמותי; אכן המערער הודה בעצם קיום היחסים, עם זאת הוא ניסה בכל דרך להכפיש את המתלוננת וכן עדים נוספים שהובאו מטעמה (אשר אותם ניסה להציג כבעלי קשר חריג ולא מקצועי עם המתלוננת). להתרשמותי אין המערער מבין את חומרת המעשה וזאת אפילו בהתאם לגרסה לה הוא טוען (כאילו המתלוננת פיתתה אותו עד שקוים אקט מיני כביכול בהסכמת שני הצדדים לו). עת מדובר ברופא משפחה, אשר באופן לא שגרתי מבצע בדיקה גניקולוגית, במטופלת אשר הוא מכיר את קשייה ואת אופן התנהגותה, ראוי היה כי יימנע מהמפגש באותה שעה מאוחרת וזאת במיוחד על רקע דבריו כי חש ביחס אליה רגשות רומנטיים והתחילו לו פנטזיות לגביה. המעשה הוא חמור ולצערי התרשמותי היא כי אין המערער מבין זאת אף כעת. נמצא להדגיש שוב בפני המערער כי אין יסוד להנחתו שדעת המיעוט סברה שניתנה הסכמה. דעת המיעוט סברה שלא נדרשת בכך הכרעה ואותה חוות דעת ציינה כי בנסיבות המקרה, גם לו ניתנה הסכמה הרי שזו אינה הסכמה. מצופה היה מן המערער לפעול בהתאמה בזמן אמת ולשלוט ביצרו. בוודאי שלא היה מקום כי ייפגש עם המתלוננת בשעה מאוחרת במרפאה ריקה, כאשר הוא מודע שהתפתחו אצלו פנטזיות לגביה, עוד עובר לאותו מפגש.

35. ומכאן אפנה לערעור באשר לאמצעי הענישה;

אף שעמדתי כעמדת המשיב 2 - כי המלצה לשתי שנות התליה, אינה תואמת את כלל נסיבות האירוע, עדיין סברתי בתחילה כי הפער שבין ההמלצה לבין האמור בהחלטה של המשיב 2 הוא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

פער גדול אשר ייתכן ויש מקום להתערב בו (בהקשר זה אף ניתנה לצדדים הצעה לפנים משורת הדין, אך שני הצדדים דחו אותה). עם זאת, בסופו של יום, מצאתי כי ראוי לכבד את החלטת הגוף המקצועי. בהקשר זה אני מוצאת להפנות במיוחד למקרה שהוזכר בס' 22 להחלטה (בג"ץ 78/71 ד"ר מזרחי נ' משרד הבריאות, פדי כה (2) 238 (1971)). באותו מקרה הגישה קרובת משפחה של נפגעת, תלונה בעילום שם כנגד ד"ר מזרחי שהיה רופא נשים. נטען כי זה בעל מטופלת בניגוד לרצונה על כיסא הטיפולים. בשונה מהמקרה דנן, אף שדובר במטופלת אשר בחרה שלא להתייצב וממילא לא היה ברור אם היא תבחר להגיש תלונה ולהעיד, נטל ד"ר מזרחי אחריות באופן מידי והתפטר למחרת היום. על אף התנהלותו זו, עת הוגשה קובלנה נשלל רישונו לצמיתות. על רקע זה לא ניתן להקל ראש בדברי משיב 2 כי ייתכן והיה מקום לנקוט אף באמצעי משמעת של שלילת הרישיון לצמיתות, אך בשים לב לנסיבות האישיות, הזמן שחלף והכלל כי הערכאה הגבוהה אינה ממצה את הדין - הסתפק בהחלטתו בהתליה בת שמונה שנים. אכן הכפלת האמצעי פי ארבעה (כך, ביחס להמלצת הוועדה), אינה דבר יום ביומו. ברם בדין הפנו המשיבים לפרשת ד"ר דניאל מאיר (רע"א 2242/18), שם הוחמר האמצעי בין ההמלצה לבין ההחלטה - פי שניים עשר ובית המשפט העליון קבע כי לא היה מקום שבית המשפט המחוזי יתערב בכך ויש לכבד את החלטת הגופים המקצועיים האמונים על בחירת האמצעי הראוי. על יסוד זה, אין מקום להתערב גם במקרה דנן באמצעי שננקט לבסוף וזאת אף שאיני מקלה ראש בחומרתו ובמשמעות של הנקיטה בו, למערער ובני משפחתו.

36. המערער ביקש בסמיכות לדיון ליתן צו איסור פרסום. המשיבים התנגדו לכך. לאחר עיון בטענות - לא מצאתי מקום לקבל את הבקשה. עקרון פומביות הדיון אינו תומך בקבלת הבקשה והפסיקה אליה הפנה המערער, אינה מתאימה. בע"ח 62309-01-19, אשר עסק בפניית גלובס לחשוף פרטים מהפרשייה הידועה כפרשיית עו"ד אפי נווה - טרם הוגש כתב אישום. דובר בשלב בו התקיימה עדיין חקירה, אשר אף היא יכולה הייתה להיפגע מהפרסום. במקרה דנן, אומנם לא הוגש כתב אישום, אך הוגשה גם הוגשה - קובלנה. זו נדונה, נשמעו עדויות באריכות וגרסת המערער לא התקבלה. ממילא אין מקום לערוך השוואה בינו ובין מי שאך הוחל בחקירה הנוגעת אליו. ובאשר להחלטה מיום 23.6.19 בתפ"ח 57043-09-14, הרי שזו עסקה בבקשה לחשוף הקלטות שמע, מעבר לפרוטוקולים וממילא מדובר בסוגיה שונה. כאמור, איני מוצאת שקיימים במקרה זה נימוקים המספקים די כדי לסטות מעקרון היסוד של פומביות הדיון ולפיכך הבקשה נדחית.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 20054-06-19 רייכמן נ' שר הבריאות ואח'

תיק חיצוני:

סופם של הדברים הוא אפוא כי הערעור נדחה.

ככל שטרם החלה תקופת ההתליה, זו תחל ביום 17.11.19 וזאת בהתחשב בחגים אשר לפנינו וכדי לאפשר למערער היערכות לקראתה.

פסק הדין יומצא לצדדים.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.

ענת זינגר, שופטת

